

РЕШЕНИЕ

№ 7026

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7937** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя С. Т. М., действащ чрез пълномощник адв. Д. срещу решение от 01.07.2021 г., постановено по НАХД № 12343/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е изменено Наказателно постановление (НП) №23-002892/01.09.2020г. на директор на Дирекция „Инспекция на труда“- Софийска област. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Оспорва се фактическата констатация в обжалваното решение, че Л. А. е полагал труд по съществуващо между него и касатора трудово правоотношение, въз основа на попълнената от самия него трудова справка. Посочва се, че неправилно Софийският районен съд е кредитирал показанията единствено на св. Г. и не е кредитирал показанията на другите двама свидетели. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново по съществото на правния спор, с което да се отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази валидността, допустимостта и правилността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление №23-002892/01.09.2020 г. на директор на Дирекция „Инспекция на труда“ - Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ е ангажирана административно наказателната отговорност на [фирма] за нарушение по чл. 61, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 30.06.2020 г., около 14:20 ч., полицейски служители при СДВР, отдел „Икономическа полиция“ извършили проверка в обект - бар „Картел“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от [фирма]. След влизането на полицейските органи в заведението и легитимирането им, управителят на обекта В. Х. се приближил до лице от мъжки пол в работно облекло, казал му нещо и отворил вратата на служебния вход, като неустановеният към този момент мъж побягнал. В близост до бл. 961 лицето било задържано и представило лична карта, от която било изяснено, че това е свидетелят Л. А.. При проведена беседа с органите на МВР същият споделил, че „няма трудов договор, управителят на заведението му е прошепнал да бяга и той се изплашил и първоначално е побягнал, а после в процеса на гонитбата не е спрял, защото е мислел, че ще успее да избяга“.

В снетото писмено сведение, Л. съобщава следната информация: „...Днес 30.06.2020 г. дойдох към 10 ч....На място М. ми каза естеството на работа, което е в кухнята, да работя 2 на 2...по 12 часа. Като ми пуснат договор заплащането е на ден -70 лв...Веднага след идването ми на работа аз започнах да работя в кухнята, като бях наставляван от М. К. какво да извършвам. Днес, следобяд, докато извършвам работа...в кухнята нахълта барманът В....започна да ми вика да бягам през задния служебен вход на заведението, като ме избута с ръце...". Полицейските органи снели и писмено сведение от свидетеля М. К., който също се намирал в обекта към момента на проверката, представяйки се за „готвач“, като посоченото лице споделило: „...Извиках Л. А. да работи при мен също на позиция „готвач“. На 30.06.2020 г. двамата започнахме работа в 12 ч., като задълженията на Л. бяха да работи в кухнята с мен...“.

Във връзка с данните за работещо лице без наличието на сключен писмен трудов договор, служителите на СДВР поискали съдействие от инспектори при

ДИТСО. На място в обекта пристигнали контролни органи, които предоставили на свидетеля Л. А. писмена декларация /трудова справка/. Същият саморъчно вписал, че считано от 30.06.2020 г. изпълнява длъжността „работник кухня“ в [фирма] с работно време от 10:00 ч. до 22:00 ч., по график - 2 работни и 2 почивни дни, с едночасова почивка в работния ден, както и с дневно възнаграждение - 80,00 лв. Изрично е отбелязано, че посоченото лице не разполага със сключен трудов договор.

Съставен е АУАН № 23-002892/06.07.2020 г., в който е отразено, че при извършена на 30.06.2020 г. проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект - бар „Картел“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от търговско дружество [фирма] е установено, че същото в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, не е уредило като трудови отношенията при предоставяне на работна сила с лицето Л. Д. А., като сключи трудов договор в писмена форма преди постъпването му на работа. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 61, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на този АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на основание чл. 414, ал. 3 КТ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на търговско дружество [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 61, ал. 1 във връзка с чл. 2, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните, правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност. С оглед липсата на фактически данни за други нарушения на трудовото законодателство, установено с влезли в сила наказателни постановления, както и утежняващи отговорността факти, като е приел, че процесното нарушение е инцидентно, районният съд е изменил наказателното постановление в частта досежно наложената имуществена санкция, като е намалил нейният размер на минимално установения от 1500 лв.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият състав изцяло кредитира събраните в хода на въззивното производство писмени доказателства, доколкото същите са логични, последователни и непротиворечиви. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд, които са подробни и обосновани. Съдът се е произнесъл по наведените от жалбоподателя съображения, извършил е служебна проверка за законосъобразността на издадените актове и наличие на съществени процесуални нарушения в производството /каквито не са установени/, поради което решението му е правилно и законосъобразно.

Правилен е изводът осъществен състав на нарушението по чл. 61, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ. Нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение

(работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от КТ изрично предвижда, че отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

По делото не е спорно, че санкционираното търговско дружество притежава качеството работодател по смисъла на по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ спрямо заварения за престира труд в стопанисвания от [фирма] бар „Картел“. За да постанови решението си, и в частност за да приеме, че Л. А. е полагал труд по трудово правоотношение, районният съд е обсъдил подробно - по отделно и в цялост показанията на разпитаните по делото свидетели-актосъставителят, които е непосредствен свидетел на нарушението, М. К. и на самия работник, като е изложил съображения защо дава вяра на първите, а не на свидетелите К. и А.. За да формира извода, че Л. А. е работил на длъжност „работник кухня“ за [фирма], районният съд кредитира изцяло попълнените от работника декларации по време на проверката, представените писмени доказателства и показанията на свидетеля А. Г. като достатъчно конкретни, последователни и логически обосновани.

Районният съд не кредитира показанията на свидетелите К. и А., и попълнените от него декларации впоследствие, с оглед противоречията и разминаванията между сочените в тях обстоятелства – в трудова справка от 30.06.2020г. свидетелят сочи, че по време на проверката е заемал длъжността „работник кухня“, в обект, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] собственост на [фирма], с работно време от 10:00 до 22:00ч., с обедна почивка от 1 ч., като получава трудово възнаграждение в размер на 80лв. на ден.

В попълнената в последствие декларация и при разпита си като свидетел пред Софийския районен съд е посочил, че е бил на интервю за работа в бар-ресторант „Картел“, като целта на посещението му била да бъде проучени теоретичните му познания за длъжността, за която кандидатствал. При тези разминавания в последващите показания, касационният съд намира, че обосновано въззивният съд не е кредитирал тези доказателства и е приел, че със свидетелските си показания и декларации след проверката Л. А. цели да обслужи защитната теза на работодателя си.

Преценката на първоинстанционния съда относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност, каквито в случая касационният съд не констатира. Изводите на съда в смисъл, че Л. А. е полагал труд по трудово правоотношение с касатора, са направени при спазване на изискването по чл. 305, ал. 3, предложение второ от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН след преценка на всички доказателства по делото и по вътрешно убеждение.

В обобщение на изложеното, касационната инстанция намира, че Софийският районен съд е събрал допустими и относими към спора доказателства, като правилно е оценил същите и е постановил решение, чиито изводи кореспондират със събраните доказателства, включително и относно наличието на елементите на трудово правоотношение между касатора и работника към момента на проверката - уговорено трудово възнаграждение в размер на 80 лв. на ден, установено работно време от 10:00 до 22:00 часа, с 1ч. почивка в рамките на работния ден. Изложеното налага отхвърляне на жалбата.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция по чл. 63, ал. 3 от ЗАНН от пълномощника на ответника, на КЗП следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X. -ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.07.2021 г., постановено по НАХД № 12343/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- Софийска област разноски по делото в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.